

og Communerne et ikke lille Tab; thi de ærede Medlemmer vide jo, at der i Loven af 1857 er en Bestemmelse, som paalægger dem, der have Bevilling til at drive denne Handel med Brændeviin, at svare en Afgift, som deles mellem Staten og den vedkommende Commune; men en saadan Afgift svares selvfølgelig ikke af Smughandlerne. Endvidere maa det ikke lades ude af Betragtning, at den indskrænkende Bestemmelse i Loven af 1857 leder Folk ind paa Ulovlighedens Vej, der under andre Omstændigheder vilde strømmes bort fra at foretage sig noget Ulovligt. Kjøbstæderne rundt omkring ere nu opfyldte af Handlende, og unge Handlende søge derfor ud paa Landet for at søge Erhverv for dem selv og deres Familie. De søge virkelig derud i den Formening at kunne ernære sig uden at sælge Brændeviin; men det gaaer snart op for dem, at naar de ikke give sig af med denne Handel, udeblive deres Kunder, der skulle købe Kaffe, Sukker og andre Colonialvarer hos dem, og saaledes har man fristet mangen ung Mand ind paa Ulovlighedens Vej. Jeg er vis paa, at de ærede Herredsfogder vilde kunne give Vidnesbyrd herom fra mange Egne her i Landet. Det er ligeledes en meget uheldig Stilling, hvori man har bragt Sogneforstanderskaberne, og jeg kan derom tale af egen Erfaring. Man har nemlig givet dem Tilhold om at have Control med den ulovlige Brændeviinshandel paa Landet, men det maa være de Herrer vittterligt, hvor uanskeligt det er for en Mand, der er valgt ind i Sogneforstanderskabet, for en Deel at skulle være Politimyndighed, og i hvilken mislig Stilling han fra mange Sider betragtet derved kommer i den Krebs, hvori han lever. Jeg har talt med afskillige af de Herrer Herredsfogder, og de have alle været enige med mig om det Unskelige i, jo før jo færere at slippe for den omhandlede Bestemmelse, idet man har sagt til mig: Der er ingen Sager, som ere værre for os at behandle end Lyndesager og Brændeviinsager, og jeg troer ogsaa, man har Kjendsgjerninger derfor. Jeg har søgt, at komme til Oplysning om Forholdene i den Retning, hvorved det mere og mere er blevet klart for mig, at de Fleste, der ere blevne taltale og mulcterede for ulovlig Brændeviinshandel, ikke

ere blevne det, fordi Herredsfogden omhyggelig havde søgt efter dem; der brede saadan Handel, men de ere blevne det efter Angivelse fra vedkommende Bevillingshaver, i Reglen Kromanden i Nærheden. Jeg veed endog, at Herredsfogder have udtalt, naar vedkommende Angiver er kommen til dem, og da det ikke var nogen kjær Sag for dem at have med at gjøre: Ja, kan De skaffe to lovlige Vidner derpaa, ellers er der Intet ved Sagen at gjøre. Jeg tør saaledes gjentage, at de Fleste, der ere blevne straffede for ulovlig Brændeviinshandel, hyppigt, og jeg tør vel næsten sige altid, ere blevne straffede efter Angivelse fra en eller anden af de Herrer Bevillingshavere. Det er ogsaa en Sag, som har givet Autoriteterne Meget at gjøre. Enhver, som har været Medlem af et Amtsraad, veed, at der ikke afholdes et eneste Amtsraadsmøde, uden at der er, jeg tør næsten sige, Regio af Ansøgninger om, at maatte drive Brændeviinshandel; disse Ansøgninger skulle dernæst concentreres i Indenrigsministeriet; det er Veien for dem alle, og hvilken Masse maa der da ikke være for Indenrigsministeren at gjenemsee og resolvare om. — Seer jeg nu hen til den anden Side, til Bevillingshaverne, til dem, der virkelig have Ret til at drive Brændeviinshandel, er Forholdet virkelig ogsaa skadeligt for dem; thi det er ganske vist, at den, der driver Smughandel med Brændeviin, ikke køber det i den nærmeste Kro, thi derved vilde han gaae lige i Fælden. Det gaaer med ham som med Ræven, der ikke stjæler paa den Grund, hvor han har sin Hule, og den Handel, han driver med Brændeviin, gaaer saaledes aldeles bort fra Kromanden, uden at han har den mindste Fortjeneste deraf. — En af de væsentligste Grunde, foruden de allerede anførte, for os til at fremkomme med dette Lovforslag er den, at vi finde den hele Bevillingsvei at være højt mislig, og jeg troer, at ærede Medlemmer vilde være enige med os i det Nigtige i at komme bort fra den, hvor man nogenlunde kan, Det er givet, at det ikke kan lade sig gjøre i ethvert og i mange Tilfælde, men her maa det ikke alene kunne lade sig gjøre uden Skade, det vilde endog medføre et bethdeligt Gode. Det kan ikke undgaaes, at det uuværende For-